

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, již spatřuje v tom, že žal. úřad řídil se nezákonným předpisem prov. nař. k ob. fin. novele č. 143/22 a že v důsledku toho popřel právo obce na příspěvek podle § 27 ob. fin. nov. z nezákonného důvodu, že podnik státních drah v M. nezaměstnával 200 osob. Tuto námitku opírá st-lka především o právní názor, že prý § 27 ob. fin. novely stanoví jako jediný předpoklad oprávnění obce žádati příspěvek zde uvedený, že obci podnikem, jenž v ní má sídlo nebo provozovnu, resp. tím, že jeho zaměstnanci a jejich příslušníci v obci té bydlí, vzešly zvýšené náklady, kterých by jinak neměla. Avšak názor tento není správný. Cit. zákon v § 27 zmocňuje obce žádati zvláštní příspěvek jen od velkých podniků, stanoví tedy vedle podmínky st-lkou uvedené ještě podmínku další, t. j., že musí jíti o podnik velký. Pokud tedy žal. úřad zkoumal, zda jde v konkrétním případě o podnik velký, nelze v postupu jeho shledati rozpor se zákonem.

Musila by tedy stížnost namítati, že v daném případě šlo vskutku o podnik velký. Takovouto námitku bylo by snad lze shledávati ve tvrzení, že mělo býti přihlíženo k poměru mezi počtem zaměstnanců podniku a počtem obyvatelstva obce. Leč i námitka takto pojata byla by bezdůvodna. Zákonodrce použil výrazu »velký podnik« nepřipojil k tomu bližšího určení, že velikost podniku má býti posuzována podle určité relace. Dal tedy na jevo, že má na mysli pojem absolutní, t. j. od místních poměrů nezávislý a že má tedy na mysli podnik, jenž jest podle obvyčejného smyslu slova podnikem velkým. V případě, o který běží, uvedlo však ředitelství státních drah již ve svém instančním odvolání, že v m-ckém podniku nezaměstnávalo nikdy více než 23 zaměstnanců. Toto skutkové tvrzení, z něhož také žal. úřad při svém rozhodování vycházel, nebylo obcí popřeno. Ježto pak stížnost nenamítá — a ani by důvodně namítati nemohla — že podnik, zaměstnávající nejvýše 23 osob, je podnikem velkým podle obvyčejného smyslu slova, nelze shledati, že by nař. rozhodnutí popřevši zákonnou podmínku řečené příspěvkové povinnosti, že v daném případě šlo o podnik velký, bylo nezákonné. Slušelo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou, aniž se za daného stavu věci musil nss zabývati otázkou, zda předpis cit. vl. nař., pokud za nejnižší hranici velkého podniku ve smyslu § 27 fin. nov. stanovil minimální počet zaměstnanců 200, je zákonem úplně kryt.

#### Č. 7846.

#### **Vodní právo: O rozvržení příspěvků k vodnímu družstvu.**

(Nález ze dne 3. dubna 1929 č. 24.258/27.)

**V ě c :** Spolek moravských cukrovarů v Olomouci proti ministerstvu zemědělství, stran příspěvků k vodnímu družstvu.

**V ý r o k :** S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

**D ů v o d y :** Nař. rozhodnutím stanovena byla v cestě instanční výše příspěvku stěžujícího si spolku k vodnímu družstvu v B. tím způ-



sobem, že příspěvek spolku na náklady prací regulačních, družstvem provedených, vypočten byl z celkového nákladu po odečtení subvencí k tomuto účelu poskytnutých, příspěvek na náklady prací drenážních pak z celkového nákladu bez ohledu na subvence na tyto práce povolené a to z toho důvodu, že subvence vodnímu družstvu ze státního melioračního fondu, pokud se týče z prostředků zemských poskytnuté, povoleny byly na práce drenážní a meliorační na pozemcích malorolnických.

Stížnost proti tomu podaná zastává právní názor, že příspěvek stěžujícího si spolku na náklady prací drenážních měl býti vyměřen rovněž se zřetelem k subvencím na tyto práce poskytnutým a uvádí v tom směru stejně jako st-1 uváděl již v řízení adm., že musí býti rozeznáváno mezi právním poměrem vodního družstva k zv, případně ke státu a právním poměrem družstva k stěžujícímu si spolku potud, že úmluvou mezi družstvem a min. zeměd., pokud se týče mor. zv tvořící podklad pro udělení subvence, nemohlo býti zasaženo do práv stěžujícího si spolku naproti družstvu, jak vyplývají ze stanov tohoto družstva. V tom směru dovolává se pak stížnost ustanovení § 3 písm. c) stanov, podle něhož k právům členů patří podíl na subvencích, kterých by se od státu nebo země družstvu dostalo; jest tedy podle názoru stížnosti vzítí za základ výpočtu příspěvku v každém případě náklad subvencemi nekrytý bez ohledu, kolik tyto subvence obnášejí a podle kterého měřítka byly uděleny.

Nss nemohl dáti stížnosti za pravdu. Jest sice správné, že při řešení sporné otázky dlužno vycházeti z předpisů ve stanovách obsažených, a že v tom směru padá na váhu především ustanovení § 3 písm. c) stanov. Uvádějí-li však zde stanovy jako právo členů »podíl na subvencích, kterých by se od státu nebo země družstvu dostalo«, pak mají na mysli zřejmě případy, kdy dostane se družstvu subvence bez jakéhokoliv speciálního věnování. V takových případech nebude sporu o rovnoměrnou účast všech členů družstva na poskytnuté subvenci. Že by však tímto předpisem stanov mohla a měla, byť i jen ve vzájemném poměru členů družstva, býti měněna případná speciální věnování při udělení subvencí stanovená, nelze z cit. znění stanov nikterak vyvoditi a to tím méně, že již sama podmíněčná forma § 3 písm. c) naznačuje, že členové družstva mají participovati na subvencích právě jen tehdy, pokud budou uděleny, tedy jen v těch mezích a za těch podmínek, za jakých budou uděleny.

Opačný názor, zastávaný stížností, nemá opory ani v ustanovení § 12 odst. 1 stanov, podle něhož výlohy, které v zájmu celého družstva byly učiněny, musí členové družstva zapraviti, a to podle plochy, každému jednotlivému patřící; neboť nehledě k tomu, že tento předpis má zřejmě na mysli výlohy správní, uváděje jako příklad »hotové výlohy výboru za jednání s úřady atd.«, není zásada rovnoměrného rozdělení nákladů porušena tím, že příspěvek vypočtený na základě plochy jednotlivým členům vlastnický patřící, fakticky u některých členů se snížil následkem speciálního věnování, které učiněno bylo jen v jejich prospěch. — — — —